

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.309 van 17 februari 2011
in de zaak A. 189.265/VII-37.921.**

In zake : Dirk RAVELINGIEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Guy Maesele
 kantoor houdend te Zwevegem
 Kortrijkstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 juli 2008, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 2 juni 2008 waarbij
het beroep van Dirk Ravelingien ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur
van de provincie West-Vlaanderen van 11 oktober 2007 wordt verworpen en hem
de vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens worden
geweigerd/ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker maakt deel uit van de Koninklijke Nationale Unie der Reserve Onderofficieren van België die deelneemt aan nationale en internationale militaire schietcompetities en is lid van de schuttersvereniging KGK (Koninklijke schuttersverenging Karabiniers Groeninge) te Kortrijk. Hij bezit twee vuurwapens, met name een karabijn, merk Anschutz, eenschots, kaliber .22 LR en een pistool, merk FN, type GP-HY, kaliber 9 mm Luger.

3.2. Op 18 oktober 2006 dient de verzoeker bij de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen een aanvraag in voor het hernieuwen van de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen, voor de karabijn.

3.3. De lokale politie zone Mira meldt op 16 januari 2007 aan de provincie West-Vlaanderen dat er bij de verzoeker een tussenkomst inzake intrafamiliaal geweld heeft plaatsgehad op 1 januari 2007 en dat naar aanleiding daarvan twee wapens bestuurlijk zijn ingehouden waarvan voor één wapen reeds een hernieuwing van vergunning was aangevraagd bij de provincie.

3.4. Op 13 juni 2007 delen de verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon aan de gouverneur mee dat de gezinssituatie intussen genormaliseerd is, dat de bestuurlijke inhouding van de wapens is ingetrokken zodat de wapens terug in bezit zijn van de verzoeker en vragen zij de gouverneur de aanvraag tot hernieuwing van vergunning welwillend te willen bekijken.

3.5. De lokale politie zone Mira deelt op 13 juni 2007 aan de provincie het besluit mee tot teruggave van de preventief bestuurlijk in beslag genomen wapens. In de brief wordt gesteld dat de toestand dermate is gestabiliseerd dat de wapens zonder gevaar voor de openbare orde, de eigenaar of zijn naasten konden worden teruggegeven. De commissaris van de politie adviseert positief aan de gouverneur en acht het intrekken van de vergunningen niet opportuun.

3.6. Op 2 juli 2007 vraagt de gouverneur aan de procureur des Konings een gemotiveerd advies omtrent de mogelijke hernieuwing van de vergunning, gelet op de bestuurlijke inbeslagname.

3.7. De procureur des Konings deelt op 5 september 2007 mee dat hij van oordeel is dat een weigering zich opdringt. Hij stelt :

"Op 01.01.2007 doen er zich familiale moeilijkheden voor waarbij Ravelingien Dirk zijn echtgenote hardhandig behandelde, vastgreep en sloeg.

Hij gebruikt hierbij een pistool waarmee hij dreigde zichzelf van kant te maken.

Hij heeft een drankprobleem en ook in het verleden waren er reeds geweldplegingen op zijn vrouw".

3.8. Op 11 oktober 2007 beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen de aanvraag van de verzoeker niet in te willigen en zijn beide wapenvergunningen in te trekken. Op 15 november 2007 wordt de beslissing betekend aan de verzoeker.

3.9. De verzoeker dient op 28 november 2007 beroep in bij de minister van Justitie tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 11 oktober 2007.

3.10. Op 4 december 2007 vraagt de minister aan de procureur des Konings de mededeling van een kopie van het strafblad en de eventuele processen-verbaal met betrekking tot de verzoeker.

3.11. De procureur des Konings maakt op 31 maart 2008 de gevraagde gegevens over aan de gouverneur. Op 27 mei 2008 brengt de procureur des Konings een ongunstig advies uit met betrekking tot de hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen.

3.12. Op 2 juni 2008 beslist de minister van Justitie het beroep te verwerpen.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij werpt op dat het tweede verzoekschrift dat door de verzoeker is ingediend op 5 augustus 2008, laattijdig is.

Beoordeling

5. Het betreft hier echter een regularisatie voor wat betreft de uitdrukkelijke woonplaatskeuze in België van het verzoekschrift dat op 28 juli 2008 is ingesteld.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, doordat de minister van Justitie bij het nemen van het bestreden besluit de verzoeker niet mondeling zou hebben gehoord omdat de verzoeker geen gemotiveerd verzoek daartoe zou hebben ingediend, terwijl hij stelt dat hij in zijn beroepschrift gevraagd had gehoord te worden. Hij stelt dat bijkomende formaliteiten opgelegd worden om het hoorrecht te kunnen uitoefenen en dat voorbij is gegaan aan het uitdrukkelijk verzoek in het beroepschrift om gehoord te worden.

7. De verwerende partij antwoordt dat het hoorrecht, bij gebreke aan een wettelijke verplichting, als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur moet worden onderzocht. Wanneer het hoorrecht van toepassing is, moet volgens haar de betrokkene minstens de gelegenheid krijgen zich schriftelijk te rechtvaardigen, maar niet noodzakelijk mondeling worden gehoord. Zij stelt dat het "op nuttige wijze" naar voren brengen van zijn standpunt kan gebeuren door een verhoor, maar ook op een andere manier, zoals schriftelijk in het verzoekschrift tot hoger beroep met de mogelijkheid om de middelen in de loop van de beroepsprocedure aan te vullen. Zij besluit dat zij aan de betrokkene mocht

vragen om zijn aanvraag om mondeling gehoord te worden te motiveren, teneinde aan te tonen of het effectief horen van de betrokkene een meerwaarde betekende. Zij argumenteert voorts dat de verzoeker gedurende de hele procedure de mogelijkheid had schriftelijk zijn argumenten te laten gelden, maar, behalve in zijn verzoekschrift, geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid.

Beoordeling

8. Zoals de verwerende partij terecht stelt, voorzien de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet), noch de uitvoeringsbesluiten van deze wet in een verplichting tot het horen van de betrokkene.

Niettemin is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurse als een tekortkoming wordt aangerekend. Voor zover de bestreden beslissing een weigering inhoudt om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen, is de beslissing niet onderworpen aan tegenspraak. Voor zover de verzoeker aldus een vergunning aanvraagt tot het voorhanden hebben van wapens, is het bestreden besluit in de regel niet onderworpen aan tegenspraak en diende de verzoeker niet te worden gehoord. De verzoeker heeft trouwens in zijn aanvraag en in zijn beroepschrift reeds kunnen uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op de vergunning.

Voor zover de beslissing echter de intrekking van een wapenvergunning betreft, met name voor de karabijn en het pistool, waarbij de intrekking gebaseerd is op het gedrag van de verzoeker, is de hoorplicht van toepassing. Dit betekent dat de verzoeker de gelegenheid moest hebben om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te kunnen brengen vooraleer het bestreden besluit werd genomen. De hoorplicht vereist evenwel niet dat de verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord. Te dezen volstaat het dat de

verzoeker, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten waarom de beroepen beslissing moest worden hervormd.

In zijn beroepschrift heeft de verzoeker zijn standpunt kunnen uiteenzetten en kunnen argumenteren waarom de gouverneur op basis van de hem ten laste gelegde feiten niet mocht beslissen tot de intrekking van de wapenvergunningen. Nadien heeft de minister van Justitie bij brief van 4 december 2007 aan de verzoeker het volgende laten weten :

"Het betreft hier een schriftelijke procedure, waarbij u steeds uw argumenten langs schriftelijke weg kan laten kennen.

Om het hoorrecht mondeling uit te oefenen, wat niet gebruikelijk is, dienen we een gemotiveerde aanvraag te ontvangen".

De verzoeker is bijgevolg in de gelegenheid gesteld geweest om zijn standpunt nog verder schriftelijk aan te vullen, en bovendien kon hij, indien hij effectief mondeling gehoord wenste te worden, bijkomend een gemotiveerde aanvraag richten tot de minister van Justitie, hetgeen hij niet heeft gedaan. De verzoeker toont niet aan dat de minister van Justitie de uitoefening van de hoorplicht buitensporig heeft bemoeilijkt.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel doordat volgens hem de minister van Justitie op basis van een éénmalig feit een disproportionele maatregel neemt zoals het intrekken van de beide wapenvergunningen. Hij stelt dat hij tien jaar correct is omgegaan met wapens en dat de maatregel van tijdelijke inbeslagname van de wapens reeds een voldoende maatregel was.

10. De verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit niet gebaseerd is op een éénmalig feit, maar dat uit het proces-verbaal in het strafdossier en uit het advies van de procureur des Konings blijkt dat er zich reeds vroeger geweldplegingen hebben voorgedaan. De maatregel is volgens haar niet disproportioneel aangezien het niet-éénmalige karakter van de geweldpleging tot de vaststelling leidt dat verzoekers persoonlijkheid een gevaar kan doen ontstaan voor hemzelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid, terwijl het de bedoeling van de wetgever was, het voorhanden hebben van vuurwapens voor te behouden aan personen die geen gevaar doen ontstaan, noch voor zichzelf, noch voor de openbare orde of veiligheid.

11. De verzoeker repliceert dat het wel gaat om een éénmalig feit. Hij argumenteert dat de feiten zich voordeden op 1 januari, een dag waarop hij en zijn echtgenote gedronken hadden, en dat hij voor het overige weinig of geen alcohol verbruikt. Hij voegt een verklaring bij van een restauranthouder en een uitbater van een cafetaria die dit moeten staven. Voorts voegt hij stukken toe waaruit blijkt dat hij duikers opleidt in de plaatselijke duikersclub en waaruit zijn verdiensten als lid van de Koninklijke Nationale Unie der Reserve Onderofficieren van België en op schietcompetities blijken.

Beoordeling

12. Op grond van artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de wapenvergunning intrekken indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in

beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Mem.v.T., Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden vóór ze zich voordoen.

Uit het proces-verbaal dat door de politie werd opgesteld, blijkt dat de verzoeker een ernstige familiale ruzie heeft gehad met zijn echtgenote, dat hij daarbij geweld heeft gepleegd en dat hij daarbij op het punt stond zijn wapen te gebruiken. De tegenstrijdige verklaringen van de echtgenote van de verzoeker, die een maand na het voorval verklaarde dat ze haar eerdere verklaring had afgelegd in een gespannen sfeer en sommige dingen overdreven had, vermogen geen afbreuk te doen aan de verklaringen van andere leden van het gezin en aan de andere vaststellingen die naar aanleiding van het incident zijn gedaan, zoals de lichamelijke letsels die de echtgenote van de verzoeker heeft opgelopen bij de ruzie. Uit het proces-verbaal van 1 januari 2007 en uit het advies van de procureur des Konings van 27 mei 2008 blijkt eveneens dat het niet zou gaan om een éénmalig feit.

De verzoeker toont niet aan dat de minister van Justitie buiten alle redelijkheid zou hebben geoordeeld door op grond van het proces-verbaal en het advies van de procureur des Konings tot het besluit te komen dat de verzoeker

de openbare orde en veiligheid zou kunnen verstoren of een gevaar zou kunnen betekenen voor zichzelf of voor anderen. De omstandigheid dat hij zich voor het overige positief engageert in de maatschappij, spreekt het motief niet tegen.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht omdat het bestreden besluit zou steunen op één politionele tussenkomst die resulteerde in een dossier dat door de procureur des Konings zonder gevolg is gerangschikt.

14. De verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit niet is genomen op grond van een strafdossier, maar op grond van feiten. Het feit dat de procureur des Konings het strafdossier zonder gevolg klasseerde, doet volgens haar geen afbreuk aan het bestaan van de feiten en aan het probleem dat deze stellen voor de aflevering of intrekking van een wapenvergunning. Zij stelt voorts dat de procureur des Konings voor wat betreft het afleveren van de wapenvergunning een ongunstig advies heeft gegeven.

15. De verzoeker repliceert dat door de verwijzing in het bestreden besluit naar het proces-verbaal blijkt dat de beslissing gebaseerd is op het strafdossier. Het samenleggen van de beide verklaringen van de echtgenote van de verzoeker en van de datum van de feiten, leidt volgens hem tot de conclusie dat de feiten geen "symptoom" zijn maar één enkel feit.

Beoordeling

16. In het middel beweert de verzoeker dat het bestreden besluit onredelijk is. Het middel is niet te onderscheiden van het tweede middel waarin een schending van het redelijkheidsbeginsel is opgeworpen. Voor de beoordeling wordt verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

Bovendien vereist de wapenwet voor de intrekking van een vergunning niet dat de betrokkene wegens bepaalde misdrijven werkelijk veroordeeld is. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende. Het feit dat het strafdossier werd geseponneerd, sluit dan ook niet uit dat de minister van Justitie de door de politie vastgestelde feiten als voldoende ernstig bevond om de wapenvergunningen in te trekken.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien februari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin